

Arrest

nr. 131 273 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 1 maart 2014 dienden verzoekers, in functie van de gezondheidsproblemen van verzoeker, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 mei 2014 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 7 juni 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.03.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[K.A.] [...]

[A.A.] [...]

en minderjarige kinderen:

[K.T.] [...]

[K.R.] [...]

[A.E.] [...]

allen van nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 29.04.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd door te stellen dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Dat het verslag van de arts-adviseur van verwerende partij vermeldt dat de symptomen, met of zonder behandeling, geen gevaar inhouden voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Dat dit verslag verder vermeldt dat de aangehaalde toestand nergens wordt bevestigd door overtuigende onderzoeken specialistische verslagen.

Terwijl Dr. [D.], de arts van verzoeker, in het standaard medisch getuigschrift dd. 21.02.14 duidelijk stelt dat bij onderbreking van de behandeling arteriële accidenten, zoals hartinfarct of CVA, kan voorkomen. Dat dit levensbedreigend kan zijn.

Dat het oordeel van Dr. [D.] volledig indruist tegen dat van de arts-adviseur van verwerende partij, die besluit dat bij gebrek aan behandeling er geen gevaar is voor het leven en fysieke integriteit.

Dat de arts-adviseur zijn oordeel niet staft, geen enkel gewag maakt van de behandeling die verzoeker thans krijgt en het oordeel van Dr. [D.] volledig naast zich neerlegt.

Dat de bestreden beslissing gelet op het voorgaande niet afdoende gemotiveerd is.

De arts-adviseur diende nauwkeurig uiteen te zetten en te staven waarom Dr. [D.] niet kan worden gevolgd in zijn oordeel dat arteriële accidenten kunnen optreden.

Dat de arts-adviseur ten slotte vraagt naar overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen.

Dat een volledig ingevuld standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd en waar de arts-adviseur dit onvoldoende acht, er een schending is van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid vindt geen draagkracht in haar motieven.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Aangezien de ambtenaar-geneesheer in voormeld advies motiveerde dat de aangevoerde medische problematiek niet wordt gestaafd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen en hij hiermee aangaf dat de door de arts die verzoeker consulteerde gedane vaststellingen onvoldoende onderbouwd zijn en deze arts zijn bevindingen dus niet vaststaan en niet zonder meer mogen worden aanvaard, kunnen verzoekers niet worden gevolgd in hun standpunt dat de ambtenaar-geneesheer niet heeft gemotiveerd op welke grond hij meende te kunnen afwijken van de bevindingen van de arts die het standaard medisch getuigschrift opstelde en oordeelde dat hij geen ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan weerhouden. Gelet op deze motivering kunnen zij ook niet voorhouden dat de reden niet duidelijk is waarom de ambtenaar-geneesheer niet nader ingaat op de door de arts die verzoeker consulteerde voorgestelde behandeling en diens oordeel omtrent de mogelijke gevolgen van een stopzetting van de thans verstrekte behandeling. De ambtenaar-geneesheer heeft bovendien tevens gesteld dat aandoeningen zoals beschreven in het standaard medisch getuigschrift – met name centrale vertigo, labiele tensie, frontale hoofdpijn en hyperlipidemie – op zich hoe dan ook niet toelaten te besluiten dat het leven of de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar zijn en dit ongeacht of verzoeker al dan niet zou worden behandeld. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, rekening houdende met “het medisch dossier, zoals het voorligt,” de nood aan een behandeling wel degelijk bij zijn medische beoordeling betrok.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun betoog dat niet werd voorzien in een pertinente en draagkrachtige motivering.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing voldoende uitgebreid is en hen in staat stelt om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Het feit dat verzoekers een volledig ingevuld standaard medisch getuigschrift neerlegden impliceert voorts niet dat een door verweerder aangestelde controlearts niet vermag te concluderen dat dit document op zich niet toelaat te besluiten dat er sprake is van een aandoening in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoekers laten derhalve ook niet toe een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK